

Muzeum
Vysoké nad Jizerou

KDYBY TISÍC FLÉTEN ...

ZVEME VÁS NA

KONCERTNÍ SETKÁNÍ 6 SOUBORŮ ŽOBCOVÝCH A PŘÍČNÝCH
FLÉTEN Z JILEMNI CE, JABLONCE N. JIZEROU A PRAHY
SUCHDOLA.

22.6.2002 V SOBOTU V KŘÍŽLICÍCH V EVANGELICKÉM
KOSTELE V 17 HODIN

23.6.2002 V NEDĚLI V SÁLE ZUŠ V JABLONCI N. JIZEROU
VE 14 HODIN

Omluva tiskárny

V minulém vydání Větrníku došlo k záměně stran, která nastala při zlomu a číslování. Část nákladu se podařilo opravit, ale část byla prodána s výše uvedenou chybou.

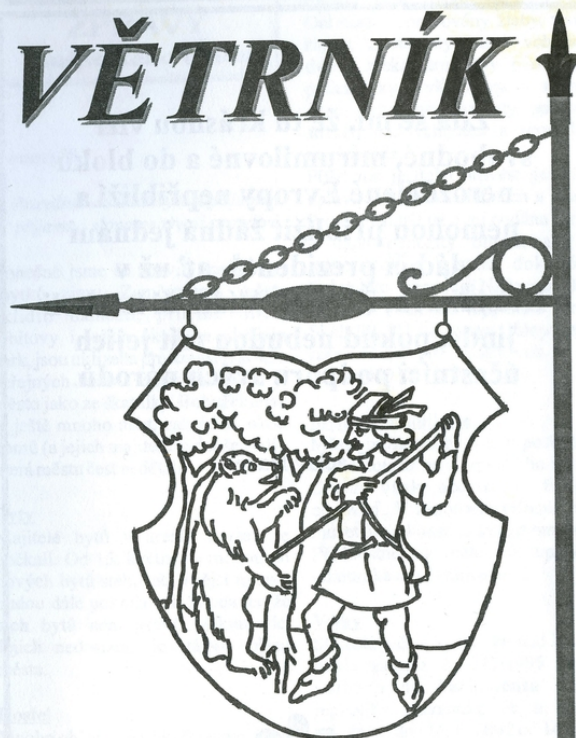
Omlouvám se proto všem čtenářům, kteří zakoupili výtisk Větrníku s touto chybou.

R. Friede-tiskárna

Zpravodaj MěÚ Vysoké nad Jizerou - Větrník 5-6/2002 vedoucí redaktorka
Ludmila Hnyková, náklad 450 ks, cena 10,-Kč. Příspěvky zasílejte do každého
3. v měsíci na MěÚ ve Vysokém n. J. PSČ 512 11.

V roce 2002 vytiskl R. Friede, tiskárna merkantilu Roprachtice - tel/fax 0432/59 31 63

VĚTRNÍK

Květen - červen 2002

**ZPRAVODAJ MĚSTSKÉHO ÚŘADU
VE VYSOKÉM NAD JIZEROU**

**Zdá se mi, že tu krásnou vizi
svobodné, mírumilovné a do bloků
nerozdělené Evropy nepřiblíží a
nemohou přiblížit žádná jednání
vlád či prezidentů, ať už v
Helsinkách, Ženevě, Vídni či kdekoli
jinde, pokud nebudou mít jejich
účastníci podporu svých národů.**

Václav Havel

ZPRÁVY z městského úřadu

Hovory S

*Pravdivá slova nebývají příjemná,
příjemná slova nebývají pravdivá.*

Konečně jsme se zbavili posledních zbytků zimy. Zaměstnanci města uklidili náměstí, přilehlé ulice, hřbitovy i jejich okolí, je uhrabán park, jsou uklizena prostranství kolem veřejných budov. Zdálo by se, že je město jako ze škatulky. Bohužel není, je ještě mnoho míst, zahrádek, okolí domů (a jejich majitelé to dobře vědí), která městu čest nedělají.

Byty

Majitelé bytů v areálu muzea se dočkali. Od 15. května se mohou do nových bytů stěhovat. Vnější úpravy budou dále pokračovat. Škoda jen že těch bytů není aspoň pětkrát víc. Jejich nedostatek je stálou bolestí města.

Kostel

Mnoho občanů se stále dotazuje, zdali skutečně dojde k rekonstrukci a kdy. Už se začalo. Bylo provedeno výběrové řízení, jehož se zúčastnily čtyři firmy. Vítězně vyšla firma REOPA s. r. o. Liberec. Staveniště už bylo předáno. Čeho se oprava týká? Ode zdí kostela musí být nejdříve odkopem odstraněna suť a provedena

rekonstrukce odvodňovacích kanálů. Dál budou opravovány žlaby, svody, římsy, zhotoveny nové vchodové dveře, zrekonstruovány pískovcové podezdívky, vykytována a natřena okna, vyměněny parapety, opravena střecha nad vchodem a provedena nová fasáda.

Příští rok je třeba provést generální opravu vchodu včetně soch a znaku. Proto musí být už nyní podána žádost o další peněžitý obnos, aby se rekonstrukce kostela dokončila. Celou akci financuje Nadace B. Jana Horáčka Českému ráji, sídlo Hrubá Skála 99, 511 01 Turnov. Rozpočet na rekonstrukci pro letošní rok je cca 2,300.000 Kč.

Místní komunikace

Město požádalo již loni o poskytnutí státní dotace na opravu ulic a cest. Zatím však nedostalo žádnou odpověď. V záporném případě bude muset být rekonstrukce cest omezená. Přednostně by měla být opravena komunikace v Tyršově ulici.

Volby

Starosta města Vysokého nad Jizerou podle zákona č. 247/1995 Sb. o volbách do Parlamentu České republiky oznamuje, že se volby uskuteční dne 14. 6. 2002 od 14 do 22 hodin a 15. 6. 2002 od 8 do 14 hodin. Místem konání voleb je:
v okrsku č. 1 Vysoké nad Jizerou - hasičská zbrojnice
v okrsku č. 2 Sklenářice - budova školy
v okrsku č. 3 Horní Tříč - budova sokolovny

v okrsku č. 4 Stará Ves - sklad ZD Horal
v okrsku č. 5 Helkovice - hasičská zbrojnice ve Vysokém.
V den voleb může volič obdržet hlasovací lístky ve volební místnosti.

Na základě rozhovoru se starostou připravila Ludmila Hnyková

Víte, jak se volilo ve Vysokém před sto lety?

Z deníku Věnceslava Metelky vybral prof. František Jílek-Oberpfalcer a zapsal ve své známé knize Jak žili naši otcové. A jak tedy volili:

"Ve Vysokém měl být celý nový magistrát, a když přišlo do živého, ani tím nehnuli. Nechali si raději staré taškáře, že prý jsou již pozasycení, a noví prý hladoví jako vlci."

Občanská sdružení

Vedlejší úřad

Najděte si vedlejší úřad, nepatrný, pokud možno tajný vedlejší úřad.

Otevřete oči a hledejte, kde člověk potřebuje trošku účasti, trošku společnosti, trošku péče. Možná je to někdo osamělý, nemocný, neobratný, jemuž můžeš něčím být. Možná je to stařec, možná dítě...

Hledej, nenajde-li se vloha pro tvé lidství. Nedej se zastrašit, musíš-li čekat nebo experimentovat. Také se zklamáním musíš počítat. Nenech si však ujít vedlejší úřad, ve kterém se jako člověk budeš vydávat pro člověka.

Jeden ten úřad je ti určen, jen když budeš opravdově chtít.

Albert Schweitzer, lékař

Vysocké poklady

Toto ovšem není zpráva o hezké a půvabné hře Petra Pýchy, kterou v dubnu tak úspěšně uvedlo divadlo Krakonoš. Vysocké poklady nejsou jen někde zakopány v zemi, ale vidíme je všude kolem nás. Krásné staré stromy, vysoký park nebo barokní sochy v krajině připomínající důležité události z historie města.

Občanské sdružení, které bylo v roce 1999 založeno pro ochranu městského parku ve Vysokém, prozatím uskutečnilo jednu akci. Mezi zakládajícími členy byla zorganizována sbírka, částky byly sponzory poukázány na MěÚ a z těchto peněz bylo zapláceno odborné firmě ošetření a vyvázání lípy před chatou Ski klubu. Sdružení bylo s rozšířeným programem letos v březnu zaregistrováno na Ministerstvu vnitra právě pod názvem Vysocké poklady.

Na co se tedy dnes sdružení zaměřuje, je ochrana a zvelebení veřejné zeleně, a to především parku, zmapování, opravy a konzervace kulturních památek, ochrana a koncepční tvorba krajiny v katastru města a spolupráce při přípravě oslav 650 let města. V současné době zpracovává podrobný plán své činnosti a vítá všechny náměty z řad občanů. Na sobotu 8. června 2002, 16. 00 hodin, byla do hasičské zbrojnice svolána veřejná schůze, na kterou jsou zváni všichni, kdo mají rádi Vysoké a přejí si, aby v době oslav bylo město co nejhezčí. Všechny nápady a připomínky pro sdružení buď zprostředkuje

Vlastivědné muzeum ve Vysokém nad Jizerou nebo lze volat a psát na adresu: Vysocké poklady, Vysoké nad Jizerou čp. 78, tel. 0432/59 34 81.

Ivo Vodsedálek, předseda sdružení

Nešťastný hrad Nístějka

Když v roce 1999 došlo ve Vysokém nad Jizerou k založení Sdružení na záchranu hradu Nístějky, nikdo netušil, jak složité období v historii tohoto hradu začíná. Po počátečních problémech v samotném sdružení nastala doba, kdy se zdálo, že zbytek věže bude opraven a zachráněn. I v řadách veřejnosti přestál převládat názor, že sdružení je pouze skupinka snících romantiků nebo osob více diskutujících než těch, kteří dojdou ke konečnému výsledku.

Po vypracování projektu na záchranu věže mělo dojít ke konci léta roku 2001 k tolik očekávaným opravám věže, resp. k jejich první etapě. Vše včetně financí bylo zařízení, ovšem chyběla jedna podstatná maličkost. Podepsaná objednávka na opravu, a to majitelem hradu, tedy východočeskými Lesy České republiky (LČR). V červenci 2001 při jednání přímo na hradě z jejich popudu byl odložen podpis na srpen. Důvodem byl předpoklad, že v srpnu již nebudou LČR (po převodu majetku na město Vysoké) majitelem hradu. Upřímnost, nebo taktika? V polovině srpna však došlo k zásadnímu zlomu. Ředitelství LČR

prohlásilo, že nebylo a není majitelem hradu, že je pouhým uživatelem, což je v rozporu s tím, že podle dokladů na Katastrálním úřadě v Semilech nemůže být majitelem nikdo jiný. Je nutné připomenout, že peníze na opravu byly státní, nikoli LČR nebo města Vysokého nad Jizerou. Ani přes zásah Ministerstva kultury nedošlo ke změně názoru a objednávka na opravu věže nebyla podepsána. Oprava věže odbornou firmou STATO z Lomnice nad Popelkou byla odložena na rok 2002.

Až do počátku roku 2002 trvalo řízení Okresního úřadu Semily v čele s majetkoprávní komisí za účelem zjistit skutečného majitele hradu. Tím byl posléze určen dosavadní majitel, a to Lesy České republiky. Rozhodnutí bylo Lesům předloženo počátkem měsíce února. Do začátku března nedošla od Lesů v Hradci Králové zásadní odpověď, vedení tohoto státního podniku se svými právníky hledá cestu ven. Doufejme, že ji nenajde a LČR budou muset objednávku konečně podepsat.

Zdeněk Fišera, Jilemnice

Situace, která okolo hradu vznikla, je moc nemilá a její konec je v nedohlednu. Hrozí akutní nebezpečí, že příští zimu se věž skutečně zřítí a tím pádem nebude již co opravovat. Pak už by se dal postavit jenom

pomník, který by vypovídal o barbarech nectících naše předky a minulost. Je jich bohužel stále dost. Naše sdružení však nehodlá složit ruce do klína a odejít ze scény. To by bylo proti našemu přesvědčení, bylo by to porušení našich stanov. Proto nám nezbývá než bojovat, i když nemáme k dispozici příliš mnoho prostředků. Avšak chceme je využít a podporovat Okresní úřad, který ponese hlavní tíhu v kauze proti Lesům ČR. Doufám, že zvítězí lidský rozum a všechno se opět dostane do těch správných kolejí. K tomu by mělo dojít ještě v letošním roce, i když nadále hrozí, že se opravy konat nebudou.

Chci Vám poděkovat za Vaši podporu a doufám, že nezměníte svůj názor a budete naši věci nadále fandit. Chci obzvlášť poděkovat těm, kteří osobně vyslovili své sympatie. Nechci však opomenout ani ty, kteří mají opačný názor a netají se jím. Pokud budou o tomto problému přemýšlet a i poté budou na svém názoru trvat, budu je i tak respektovat. Žijeme totiž ve svobodné společnosti, kde se každý z nás může svobodně rozhodnout. Ti, kteří by chtěli získat další informace, se mohou obrátit přímo na mě, rád jim o tom povím víc.

Ondřej Hájek, předseda sdružení

Ze života církvi

I letos připravují manželé Frýdlovi pro děti letní tábor. Po nebyvalém úspěchu v loňském roce pojedou opět do Chorvatska, na ostrov Murter, kde budou pobývat od 16. do 25. srpna 2002. Na přelomu července a srpna se vybrané děti z Vysokého nad Jizerou zúčastní za doprovodu manželů Frýdlových výměnného pobytu v USA ve státě Massachusetts. Cesta do Nového světa má být pro ně posilou v jejich víře a povzbuzením k věrnějšímu následování Ježíše Krista. Pobyt se uskuteční na pozvání amerických přátel.

Informace ze Sboru ČČSH

Zprávy z muzea

Sokolská biokapela

Histories kapely bez kapelníka a bez kapely

4., závěrečná část

Nevím už, v kterém roce se nám provdala naše první pianistka sl. Jiřinka Jettmarová za vysockého rodáka MUDr. Karla Langa, s nímž se nadobro odstěhovala z Vysokého do Semil, kde dr. Lang provozoval zubní praxi. Vím ale, že jsme ji v kostele při

oddavkách zahráli jednu z půvabných Dvořákových Maliček, kterou jsme hráli v biografu. To bylo naše posmutnělé rozloučení s Jiřinkou a její, jistě stejně jímavé s naší Biokapelou, u jejíhož zrodu stála a platně se o ni zasloužila.

Pro určitý ohlas, který naše hra měla, byli jsme o jedné Vánoci pozváni novosvětským hoteliérem Cihelkou z hotelu Krakonoš k účinkování na večírku, který tam pořádá mladoboleslavský lyžařský klub Himalaja. Na ten zájezd mám veselou vzpomínku, jak nás pan Metelka, který nás vzlal na Nový svět na saních, v zatáčce ve vysockých Loučkách elegantně vyklopil do příkopu. Všecky čtyři i s instrumentama a balíkem not. Bylo to našťástí do kypřého sněhu, takže kromě troška leknutí nic se nám nestalo.

Po odchodu naší první pianistky pí Jiřinky Langové ujala se klavíru sl. Mařenka Hlušíčková, dcera našeho druhého houslisty Václava Hlušíčky, a po jejím provdání a odchodu z Vysokého pak sl. Boženka Farská, později provdaná Janouchová.

V lednu po Novém roce 1927 jsem odešel z Vysokého i já se svým zaměstnavatelem notářem Jaroslavem Grundem do šumavské Sušice, kam byl po šestiletém působení ve Vysokém jmenován. A když pak záhy nato rozloučil se s Vysokým i Václav Hlušíčka, naše původní milá Biokapela se rozpadla. Sic transit gloria mundi.

Poněvadž většina vzpomínání končí vždy zákonitě koncem něčeho, uzavírám ho pietní vzpomínkou na ty,

kdo spolu s naší Biokapelou odešli už do nenávratna a s nimiž jsme v družné sounáležitosti po ta krásná léta plnili oddaně své ušlechtilé poslání. Jiřinka Jettmarová, provd. Langová, Mařenka Hlušíčková, provd. Tichá, Oldřich Doubalík a Václav Hlušíčka. Zůstal jsem tu ve svých třiaosmdesáti letech sám spolu s naší poslední pianistkou Boženkou Farskou, provd. Janouchovou, žijící v Náchodě.

Zůstal jsem tu sám se svými vzpomínkami na tu krásnou dobu. A někde až příliš dobře zůstala uschována ještě jedna jediná fotografie a diapositiv naší původní Biokapely a ještě snad i slábnoucí vzpomínka na ni dosud žijících pamětníků, jejichž počet nezadržitelně řídne a mizí. Až to se stane, upadne i ona v úplné zapomenutí.

To je historie původní Sokolské biokapely ve Vysokém nad Jizerou. Další osudy jejich pokračovatelů až do nástupu zvukového filmu mi nejsou známy.

Prokop Hásek, 1984

Školní okénko

MŠ

Vítání jara

Každoročně se po dlouhé zimě všichni těšíme na jaro a s prvními

8

známkami jeho příchodu se chystáme oslavit nejvýznamnější jarní svátek - Velikonoce. Také děti z mateřské školky ve Vysokém nad Jizerou pod dohledem svých učitelek každý rok vyrábějí velikonoční dekorace. Je až neuvěřitelné, jak krásné věci dovedou ti malí caparti vytvořit - pečou beránky, vyrábějí slepičky a kuřátka, malují vajíčka a zdobí věnečky, vše za trpělivé pomoci paní učitelek, které nelutují svého volného času a vymýšlejí stále nové věci. Letos zapojily i nás maminky a tatínky svých světců a uspořádaly společné odpoledne. A tak dne 21. března 2002 v 15. 00 jsme se všichni sešli vyzbrojeni mašlemi, barvami, vejčumky a vším potřebným k výrobě dekorací. Strávili jsme nádherné chvíle a naše děti si na závěr odnesly vlastnoručně vyrobené velikonoční ozdoby, za které by se nemusel stydět ani profesionál.

Děkujeme paním učitelkám za péči, kterou našim dětem věnují, a těšíme se na další společné akce.

Ivana Směkalová

ZŠ

Čtyřicet let za katedrou

Jeden školní rok opět končí. Děti se radují, těší se na prázdniny, učitelé si povzdechnou: "Jak ten čas letí!"

Paní učitelka Prokopová by o tom mohla vyprávět. Uplynulo 40 let od doby, kdy poprvé stanula před svými žáky ve škole v Doksech. Tenkrát byl

nedostatek učitelů, a proto byli do škol vysláni studenti připravující se na učitelské povolání. A tak paní Prokopová učila a při zaměstnání dokončovala studium. Jejím druhým působištěm byla Základní škola v Dolním Bousově a od roku 1969 - tedy již 33 let - pracuje v naší škole ve Vysokém nad Jizerou.

Paní učitelka je náročná a spravedlivá, pečlivě se připravuje na vyučování. Děti si s ní užijí i spoustu legrace, protože vybírá hravé formy práce a dokáže se s dětmi zasmát a zpestřit hodinu různými zajímavými nápady.

Jde s dobou, dokonce pracuje i s počítačem - hlavně při nápravě dyslexie, kterou svědomitě provádí již mnoho let. Paní učitelka předává žákům nejen nové poznatky, vědomosti a dovednosti, ale vede je i k čestnosti a pravdomluvnosti, pěstuje v nich lásku k přírodě, k lidem a ke svému domovu. Slovy i vlastním příkladem vychovává žáky tak, aby získali správné životní postoje a vyrostli z nich dobří lidé.

Vážíme si její práce, děkujeme a přejeme mnoho dalších úspěšných let.

*Za vedení školy
Drahlava Nýdrlová*

ISS

Dostala jsem pozvánku následujícího znění:

ISS - ing. Markéta Zelinková, řed. školy

dovoluje si Vás pozvat na slavnostní

otevření nové odborné učebny diagnostiky motorových vozidel a na setkání odborné veřejnosti, které se koná v pátek 3. května 2002 v 10 hod. v odborné učebně ISS ve Vysokém n. Jiz. ...

Byla jsem zvědavá, co asi uvidím či zažiji. Žákyně školy coby hostesky uváděly návštěvníky, většinou to byli samí muži, celé prostranství v rámci

areálu školy bylo plné aut.

Přesně v 10. 00 byla přestřižena páska nové učebny a ředitelka školy zahájila vlastní program. V učebně se sešlo na 50 osobností. Nejvýznamnější uvítala ředitelka jmenovitě a tak jsem poznala hejtmana Libereckého kraje (Lk) pana RNDr. Pavlíka, členy zastupitelstva Lk, prezidenta SAČR

9

ing. Lhotáka, personální manažery Auto Škoda MB a Vrchlabí a další významné pracovníky v oboru dopravy, firem, servisů, jednotlivé názvy si ani nepamatuji. Přítomen byl také ředitel Deutsche Bundes Bank z Frankfurtu nad Mohanem pan Bernhard Oppenheim, protože ISS má prostřednictvím pana Oppenheima

možnost výměnných pobytů s mládeží ze střední školy z Frankfurtu. Ve svém projevu nastínila ředitelka význam učebny a poděkovala sponzorům, zaměstnancům i žákům. Několik z přítomných hostů v krátkých projevech se velmi pochvalně vyjadřovalo o práci ISS, o schopnostech organizačních i výchovných paní ředitelky a děkovali za spolupráci. Jsou jen dvě takové učebny v ČR, jedna z nich je právě vysocká. Firmy Škoda, Opel, Citroen, Nissan a

Tohle všechno jsem slyšela a viděla, ale pak jsem teprve v klidu o všem přemýšlela a hodnotila. ISS už není jen odborná škola nebo učiliště, to je tak trochu "republika sama pro sebe", republika mladých lidí, budoucích schopných podnikatelů, ekonomů, autoelektrikářů, opravářů zemědělských strojů, automechaniků, děvčat s praktickou dovedností a osvojenými znalostmi se službami spojenými s agroturistikou, hotelnictvím a turismem.

Všech zaměstnanců má škola 82, z toho 63 pedagogů (mistrů odborného výcviku, učitelů, vychovatelů). A tohle všechno zvládnout a pokračovat s vývojem techniky stále dopředu, to dokáže jen mladý, inteligentní, vzdělaný a schopný organizátor, pedagog, člověk oddaný své práci, svému povolání. A takovým člověkem je ing. Markéta Zelinková. Zodpovědná, s výbornými vyjadřovacími schopnostmi, sebevědomým vystupováním, se vším, co taková náročná práce vyžaduje.

Měla jsem z toho dne pěkný pocit. Přejí ředitelce i celému kolektivu školy i do budoucnosti mnoho úspěchů. Kéž bychom měli víc takových mladých a zodpovědných lidí a kéž by se takoví dostali i do parlamentu.

Ludmila Hnyková

NEMOCNICE

Pani Jaroslava Riedlová, rozená Kudrnková, zaslala zdejšímu Ústavu chirurgie ruky a plastické chirurgie dokumenty týkající se působení jejího dědečka MUDr. Kudrny ve vysocké nemocnici. Tak zajímavý materiál si zaměstnanci ústavu nemohli nechat pro sebe. Jistě si ho rádi přečtou i mnozí naši čtenáři.

Vážení!

Nedávno se mi dostalo do ruky zajímavé povídání o historii Vaší nemocnice ve Vysockém. Dostala jsem ho oxeroxované a nekompletní, ale ke svému překvapení jsem se z něho dozvěděla, že nemáte žádné podklady o tom, co se dělo v nemocnici za první světové války. Vzhledem k tomu, že řídícím (a obávám se že i jediným) lékařem této nemocnice byl v té době můj dědeček, prošla jsem rodinné památky a našla jakýsi výkaz o práci nemocnice a jejím hospodaření v r. 1917 psaný jeho rukou, hodnocení od správní rady nemocnice a ještě spoustu zajímavých dokladů z jeho života. Výkaz a hodnocení Vám v kopii posílám, myslím, že z něj vyplývá, že dědeček udělal za ta válečná léta dost velký kus práce. Pokud mohu soudit z jedné fotografie, moje babička asi občas působila jako ošetřovatelka, protože na fotografii jsou nemocní vojáci, dědeček v bílém plášti a babička v ošetřovatelském obleku. V této nemocnici se v r. 1914 narodil můj otec - MUDr. Eduard Kudrnka mladší a žila zde také jeho starší sestra. Pro úplnost dodávám, že dalším, a také posledním působištěm dědečka byla Chrudim, kde byl městským lékařem. Měl velmi tragický osud, celou druhou světovou válku ho věznili Němci v internačním táboře, protože jeho syn bojoval u RAF v Anglii, po válce za to dostal válečný kříž, a v padesátých letech ho pro změnu zavřeli komunisté. Zemřel

za dosud nevyjasněných okolností po výsledku ve věznici v Holicích 29. 5. 1952. Bylo mu 73 let.

Vím, že Vaše nemocnice už má dávno po slavném výročí a mrzí mne, že jsem o tom nevěděla. Ale budete mít aspoň do příští (doufám) stovky historií nemocnice kompletní. Mějte se moc hezky a přeji Vaší nemocnici hodně úspěchů!

Jaroslava Riedlová, rozená
Kudrnková, Praha 9

Jaký člověk a lékař byl pan primář Kudrnka? Vysvědčení správního výboru Všeobecné veřejné nemocnice ve Vysokém nad Jizerou ze dne 20. února 1915:

Podepsaný správní výbor tímto dozrává, že pan MUDr. Eduard Kudrnka působí zde od 15. října 1913 jako řídící lékař všeobecné veřejné okresní nemocnice.

Jako lékař vykonával po ten celý čas povinnosti svoje vzorně a požíval také veškeré důvěry a lásky trpících.

Snahou jeho bylo povznést ústav jeho péči a vedení svěřený na vyšší úplné dokonalosti a získal tím úplně důvěry a přízně správního výboru.

Také chování jeho v životě soukromém bylo po ten celý čas zcela bezúhonné.

Vysvědčení toto vydává se panu MUDr. Eduardu Kudrnkovi k jeho vlastní žádosti za účelem změny působíště s tou však výhradou, že místo zdejší opustiti může až po ukončení války, event. až po novém

obsazení zde uprázdněného místa řídícího lékaře nemocnice.

Správní výbor všeob. veřej. okresní nemocnice ve Vysokém n. Jiz., dne 20. února 1915

Ze zápisů z roku 1917

Ve vysoké nemocnici bylo ošetřeno 607 mužů, 210 žen, celkem 817 pacientů.

Součet všech výdajů skutečných 95 150 korun, příjmů 102 784 korun.

Hrubý náklad na osobu a den 3, 28 korun.

Taxa ošetřující obnášela 2, 80 a 4 koruny u vojínů.
Počet postelí 52.

Jaké nemoci byly léčeny?

Revmatismus, tetanus, nemoci krve, tuberkulóza, úrazy, nemoci soustavy čivní (mozek, neuralgie, paralýza, choromyslnost), nemoci očí, sluchu, soustavy dýchací, oběhu krve, ústrojí zažívacích, močových, pohlavních, nemoci kožní, kostí, kloubů a svalů. Operací bylo provedeno celkem 67 bez úmrtí. Velká většina byla provedena bez všech narkotických prostředků, v nejnútnejších případech pomocí chloroformu. Názvy operací jsou zaznamenány odbornými latinskými výrazy. Všechny operace prováděl řídící lékař sám. Tím byl MUDr. Eduard Kudrnka. Nemocné ošetřovaly dvě civilní ošetřovatelky a jeden ošetřovatel, vojiny ošetřoval vojín. Pro vojiny nastala v dubnu toho roku změna. Ošetřování byli pouze vojíní stížení malárií, z 95 % to byli

Češi a většinou příslušníci našeho kraje.

Z civilních osob bylo roku 1917 léčeno celkem 612 nemocných, 15 zemřelo, většinou na tbc a skrofulózu. Téměř polovinu všech nemocí tvořily choroby žaludeční, střevní a kožní, zaviněné pravděpodobně podvýživou a špatnou výživou obyvatelstva.

Rok 1917 skončil po stránce hospodářské pro nemocnici příznivě, což patrně z uvedených položek příjmů a vydání. Ovšem toto plus pozbývá valně na ceně, uváží-li se, že všechny běžné potřeby nemocniční (prádlo, šatstvo, obuv) byly během války úplně opotřeby. V tomto roce opraven byl nemocniční vodovod a vyměněno pět postelí zničených a k opravě nezpůsobilých.

V září 1918 odešel MUDr. Kudrnka z Vysokého nad Jizerou do Chrudimi. Dne 26. září vystavil okresní výbor jako správní výbor nemocnice panu doktorovi následující děkovný list:

Okresní výbor dává tímto pravdě průchod, že pan MUDr. Eduard Kudrnka jest od roku 1913 řídícím lékařem všeob. veřej. okresní nemocnice ve Vysokém n. Jiz.

Po celou tu dobu vedl ústav s obzvláštní péčí a svědomitostí, za což obdržel několik pochvalných uznání. Mimo to obdržel také vyznamenání Červeného kříže, jelikož jest při zdejší nemocnici zřízena filiálka vojenské nemocnice a jsou tu ošetřováni nemocní vojiny.

Jako lékař byl velice svědomitý a ochotný. K nemocným choval se vždy vlídně a těšil se také naprosté důvěře

nejenom trpících ale i také přízní veškerého obyvatelstva, čehož sobě v plné míře zasloužil.

Chování jeho v občanském životě bylo vždy bezvadné a snašlivé.

Okresní starosta

*Z daných materiálů (při zachování
původního pravopisu v dobových
dokumentech) sestavila
Ludmila Hnyková*

Z KULTURY

DIVADELNÍ KUKÁTKO

To tu ještě nebylo...

aby; 1) divadelní hru napsal vysoký učitel, který se stal Vysochačkem teprve před sedmi lety

2) se hra týkala nejstarší historie našeho kraje

3) se jmenovala tak podivně "Republiku za koně a fotbal aneb Obrázky z dějin národa Havlase Pavlaty".

Byli jsme všichni zvědaví a napjatí, co tentokrát uvidíme. Hned mimořádný začátek na skateboardu a neobyčejně působivá moderní scéna napovídaly, že to bude něco nevšedního. A nemýlili jsme se. Petr Pýcha, učitel českého jazyka na vysoké základní škole, dokázal vtipně, s jemným humorem předvést hru, která "je

pravdivější, než si můžete myslet", jak je uvedeno v programu. Přečteme-li si ho důkladně, máme se už napřed nad čím zamýšlet. Je to "představení o třech obrazech, ve kterém se vyorávají brambory, propaguje fotbal a zakládá republika. Podle vyprávění žebrových starců sepsal učitel P. Pýcha". Osoby a jejich kratičké ale výstižné charakteristiky, to vše napovídalo, že...

to tu ještě nebylo.

Tři chalupy, tři sousedské páry, švec, písmák a sedlák se svými ženami, učitel a policajt, který o sobě říká: "My jsme jak vzduch, nenápadní, ale všude." Výborná byla i postava Viktora Dyka, básníka, který miloval hory a Vysoké, ale kterého nemilovala policie. A překvapil i Jan Vaverka st. coby Havlas Pavlata.

A to jsem se dosud nezmínila o technické stránce představení - to tu také ještě nebylo, aby se scéna v rychlosti změnila pomocí dvou kolejniček a světél. Nevycházeli jsme z překvapení.

Děk a obdiv patří všem hercům, technickému personálu, oběma režisérům, Pýchovi i Vaverkovi ml., i sponzorům divadla.

Živé obrazy, kterými bylo představení zakončeno, dotvořily dobovou atmosféru. Na nic se nezapomnělo. Byl to zase jeden z mnoha divadelních svátků.

Ludmila Hnyková

Havlas Pavlata redivivus

Dne 19. dubna se konala ve vysokém Krakonoši 1. repríza divadelní hry Petra Pýchy "Republika za koně a fotbal aneb Obrázky z dějin národa Havlase Pavlaty". Divadlo jako by nabil - kdo si neopatril včas lístky, měl smůlu. Ostatně tak tomu bývá ve Vysokém vždy. Takřka každé divadelní představení je vyprodané. Dlouhá kulturní tradice se Vysokákům jaksi zadřela pod kůži. Diváci vědí, že se mají na co těšit. Herci hrají nejen s radostí a chutí, ale i se značnou dávkou nejednou oceněné profesionality.

Naposled uvedené představení však bylo výjimečné. Čím? Autorem (a režisérem) hry není známý dramatik, ale vysoký učitel. Člověka se takřka zmocní euforie, přesvědčí-li se, že se v době honby za mamonem a mocí najde nezištný tvůrce hodnot, ochotný investovat nemalý čas a prostředky "jen" do lidské radosti. Osvětová činnost učitelů zakotvená ve školských zákonech 19. století a dlouho nejen z tradice přetrvávající ve století dvacátém je už vskutku minulostí...

Pravděpodobně pouze ten, kdo si někdy zkusil napsat text pro veřejnost, třeba jen novinový článek, dovede ocenit velikost Pýchovy práce. Drama je mimořádně náročná literární forma. Žádá invenci a představivost, schopnost sdělnosti prostřednictvím dialogu a mnoho jiného. Napsat drama, to nejsou jen desítky hodin času strávených u počítače, ale především náročná tvůrčí

myšlenková činnost, při níž autor prožívá nejen radost, ale i pochybnosti, úspěchy i beznaděj. Z Pýchovy hry jsou však zřetelné spíš ty první členy protikladů: obecně hravost a radost z ní.

Hra je charakterologií lidských povah zasazenou do historického a regionálního rámce. Nemá výraznou dějovou linii - jde vlastně jen o drobný příběh, možná dokonce situaci. Ten se stává prostředím, ve kterém je dáno vyjevit se lidským povahám. To, že ho autor situoval do Vysokého a uvedl známým proroctvím Havlase Pavlaty, mu dává autentičnost a - adresnost. Zasazení do doby konce 1. světové války a vzniku Československé republiky pak obecnou platnost - vznik ČSR byl také politickým převratem, ve kterém se také převlékaly kabáty.

Švec Hlavatka, sedlák Metelka a písmák Patočka, sousedé, kteří naleznou poklad a za vehementní asistence svých manželek (ve třetím případě "rádobymaželky") vedou sami se sebou urputný boj o vlastní čest (dostát příkazu a využít peněz pro obecní prospěch či pro prospěch osobní nebo veřejný, ve srovnání s obecným však vskutku partikulární) oslovují diváky vtipně a - varovně.

Postavy sousedů s hereckým a osobním šarmem vytvořili Jiří Líbal, Jaromír Vodseďálek a Zdeněk Skrbek, jejich manželek Svatava Hejralová a Marta Šaldová, kamaráda Hanče v roli Patočkovy ztvárnil Jiří Šalda (postava dává mnoho příležitosti k dobrému komediálnímu

výkonu, herec jich dovedl využít). Osobitý půvab měly i postavy Havlase Pavlaty v podání Jana Vaverky, učitele v podání Martina Hnyky, Viktora Dyka v podání Jiřího Pošepného. Mimořádný úspěch - jistě ne náhodou - sklídl Ivan Hanuš v roli policajta Pumra.

Pozornost zaslouží i režie představení. Originální nástupy, konverzačky a tělocvičné vsuvky daly hře dynamiku, umocnily nadsázku a tím - možná paradoxně - i etický rozměr díla.

Děk patří všem, kteří se o představení zasloužili: především autorovi hry, dále hercům, režii, technickému zázemí i sponzorům.

Růžena Váňová

Něco z historie vysokého divadla

Josef Kramář, lékárník a starosta (1839 - 1856), kterého už z Větrníku dobře znáte, vážení čtenáři, píše ve své knize "Příhody svého života..." i o vysokém divadle.

"Městečko naše," uvádí, "bylo sice poddané, ale požívalo mnohem větší svobody nežli později v dobách konstitučních. Divadlo hrávalo se bez všeho omezení a bez vší cenzury.

Když jsem se stal obecním pokladníkem, počal jsem i horlivěji všimati si divadla ochotnického. Hrál se každou neděli a každý svátek a věnovalo výtěžek čistý účelům dobročinným. Později převzal jsem i

řízení jeho, jež jsem plných deset roků podržel. Jelikož se ve Vysokém od dob nepamětných každoročně hrávalo, cvičilo se mladé pokolení téměř bezvýminečně hrám divadelním a mohu tvrdit, že se zdařilé hry provedly. Přičiněním několika horlivců a zběhlejších muzikantů provedli jsme i dvě zpěvohry: Dráteníka a Rodinu švýcarskou, následovavše příkladu předchůdců, kteří před 25 lety již zpěvohru Okouzlenou citeru na jevišti přivedli.

Divadlo náleželo ve Vysokém k zábavám obligátním, pročez věnovala se mu péče zvláštní. Měli jsme historické oděvy, krunýře, helmice, sudlice a jiné zbraně, filuně (dekorace) v souhlasu s divadelními kusy, jichž rozmanitost u porovnání s nepatrným městečkem každého překvapily. Knihovna divadelní obsahovala na sta rozmanitých her. Návštěva bývala, zvlášť v zimě, tak hojná, že místnost někdy ani nestačila.

Divadlo bylo prvé majetkem těch kterých ochotníků; teprv později ukoupila jej k mému návrhu obec a výtěžek čistý plynul do školního fondu. Zdařilé výsledky rozohnily nás pro divadlo tak velice, že jsme zvláštní budovu divadelní postavit chtěli. Nedošlo však k tomu, an já z příčin rodinných rodiště své navždy opustil."

Připravila Jiřina Ďoubalíková

Zajímavosti z internetu

Země jako vesnice

Kdyby se celá populace planety Země smrškla na vesnici o stu obyvatel, kde by však zůstal zachován poměr všech lidských odlišností - jak by potom tahle maličká, různorodá vesnička vypadala?

Tak to přesně bylo předmětem pátrání Philipa M. Hartera, lékaře z nemocnice u Stanfordské univerzity. Tady jsou výsledky jeho výzkumu:

Ve vesnici by žilo:

55 Asiátů, 21 Evropanů, 14 obyvatel ze západní polokoule, 8 Afričanů
52 žen, 48 mužů
30 bělochů, 70 ostatních ras
30 křesťanů, 70 osob jiného vyznání
89 heterosexuálů, 11 homosexuálů
6 lidí by vlastnilo veškerý světový majetek
6 by bylo z USA
80 by žilo v domě, který by neodpovídal standardu
70 by neumělo číst
50 by trpělo podvýživou
1 by byl na prahu smrti
1 by byla těhotná
1 by měl vysokoškolské vzdělání
1 by vlastnil počítač.

Vybrala Jindra Kellnerová

Kožíšek

Navštívila nás naše známá a měla na sobě velmi hezký kožíšek. Byl bílý s černými skvrnami. Hned jsem jí jej začala chválit. Ona mně jen smutně odpověděla: "Co je to platné, když v něm nemůžu jezdit ani do práce. Vzala jsem si ho prvně a při nastupování do autobusu děti, které tam seděly, se začaly hned ozývat: "Jé, dnes s námi pojede taky dalmatin."

Sběratel

Dnes si musím také trochu postěžovat. Manžel mně mé "písání" dost kritizuje. Pro něho je to lehké, když má maturitu z matematiky a češtiny a já z ničeho. Mohl psát pro svoji obec kroniku, ale jeho koníčkem je filatelie. Máme známky a alba všude. Štěstí že v kuchyni při vaření vzniká pára, která známám nesvědčí, jinak bych je měla i mezi nádobím. Tento druh koníčku má však jednu velkou přednost. Manžel se drží doma a dokonce se na mě dívá jako na známky - čím starší, tím cennější.

Hana Pochopová

V posledním loňském čísle Větrníku jsme uveřejnili děkovný dopis paní Grusové, dcery malíře Jaroslava Gruse. Nabídla nám své vzpomínky na Vysoké. S radostí jsme přijali a nyní uveřejňujeme 1. část seriálu

Vysoké a my s ním

Jak tedy vše začalo

V době před první světovou válkou vylákal a přemluvil rodák z Vysokého grafik Jaroslav Skrbek své dva kamarády ze studií na Akademii výtvarných umění v Praze, aby přijeli poznávat "hora". Oba totiž byli z roviny. Můj otec Jaroslav Grus z Pardubic, Alois Bílek z jižních Čech. Otec dostal na AVU stipendium, které mělo být použito k návštěvám světových galerií. Na naléhání Jaroslava Skrbka otec zvolil "hora" a Vysoké. Přidal se i Alois Bílek a tak se začala velká láska k tomuto městečku a ke všemu, co k horám patřilo a patří! Tak tedy mládenci z roviny začali poznávat tenkrát pro ně určitou atrakci, a sice lyžování. V té době o jedné holi. K výuce byl "angažován" pan učitel Jodas a ten je oba okamžitě vzal do "tréninku". Začal tím, že hned první den je hnal z Vysokého až na Dvoračky! Tam ještě večer tanec. Spánku ne moc a ráno zpátky do Vysokého. Zvládli to a od té doby se Vysoké stalo jim a později i jejich rodinám milým útočištěm pro dny prázdnin, Vánoc atd.

Kultura ve Vysokém

Nemohu nevzpomenout na divadlo "Krakonoš". Byli jsme svědky představení "Rosemary", kterému byl přítomen i autor Rudolf Friml.

řízení jeho, jež jsem plných deset roků podržel. Jelikož se ve Vysokém od dob nepamětných každoročně hrávalo, cvičilo se mladé pokolení téměř bezvýminečně hrám divadelním a mohu tvrdit, že se zdařilé hry provedly. Příčiněním několika horlivců a zběhlejších muzikantů provedli jsme i dvě zpěvohry: Dráteníka a Rodinu švýcarskou, následovavše příkladu předchůdců, kteří před 25 lety již zpěvohru Okouzlenou citeru na jeviště přivedli.

Divadlo náleželo ve Vysokém k zábavám obligátním, pročez věnovala se mu péče zvláštní. Měli jsme historické oděvy, krunýře, helmice, sudlice a jiné zbraně, filuně (dekorace) v souhlasu s divadelními kusy, jichž rozmanitost u porovnání s nepatrným městečkem každého překvapily. Knihovna divadelní obsahovala na sta rozmanitých her. Návštěva bývala, zvláště v zimě, tak hojná, že místnost někdy ani nestačila.

Divadlo bylo prvé majetkem těch kterých ochotníků; teprv později ukoupila jej k mému návrhu obec a výtěžek čistý plynul do školního fondu. Zdařilé výsledky rozohnily nás pro divadlo tak velice, že jsme zvláštní budovu divadelní postavit chtěli. Nedošlo však k tomu, an já z příčin rodinných rodiště své navždy opustil."

Připravila Jiřina Doubalíková

Zajímavosti z internetu

Země jako vesnice

Kdyby se celá populace planety Země smrškla na vesnici o stu obyvatel, kde by však zůstal zachován poměr všech lidských odlišností - jak by potom tahle maličká, různorodá vesnička vypadala?

Tak to přesně bylo předmětem pátrání Philipa M. Hartera, lékaře z nemocnice u Stanfordské univerzity. Tady jsou výsledky jeho výzkumu:

Ve vesnici by žilo:

55 Asiátů, 21 Evropanů, 14 obyvatel ze západní polokoule, 8 Afričanů

52 žen, 48 mužů

30 bělochů, 70 ostatních ras

30 křesťanů, 70 osob jiného vyznání

89 heterosexuálů, 11 homosexuálů

6 lidí by vlastnilo veškerý světový majetek

6 by bylo z USA

80 by žilo v domě, který by neodpovídal standardu

70 by neumělo číst

50 by trpělo podvýživou

1 by byl na prahu smrti

1 by byla těhotná

1 by měl vysokoškolské vzdělání

1 by vlastnil počítač.

Vybrala Jindra Kellnerová

Kožíšek

Navštívila nás naše známá a měla na sobě velmi hezký kožíšek. Byl bílý s černými skvrnami. Hned jsem jí jej začala chválit. Ona mně jen smutně odpověděla: "Co je to platné, když v něm nemůžu jezdit ani do práce. Vzala jsem si ho prvně a při nastupování do autobusu děti, které tam seděly, se začaly hned ozývat: "Jé, dnes s námi pojede taky dalmatin."

Sběratel

Dnes si musím také trochu postěžovat. Manžel mně mé "písání" dost kritizuje. Pro něho je to lehké, když má maturitu z matematiky a češtiny a já z ničeho. Mohl psát pro svoji obec kroniku, ale jeho koníčkem je filatelie. Máme známky a alba všude. Štěstí že v kuchyni při vaření vzniká pára, která známkám nesvědčí, jinak bych je měla i mezi nádobím. Tento druh koníčku má však jednu velkou přednost. Manžel se drží doma a dokonce se na mě dívá jako na známky - čím starší, tím cennější.

Hana Pochopová

V posledním loňském čísle Větrníku jsme uveřejnili děkovný dopis paní Grusové, dcery malíře Jaroslava Gruse. Nabídla nám své vzpomínky na Vysoké. S radostí jsme přijali a nyní uveřejňujeme 1. část seriálu

Vysoké a my s ním

Jak tedy vše začalo

V době před první světovou válkou vylákal a přemluvil rodák z Vysokého grafik Jaroslav Skrbek své dva kamarády ze studií na Akademii výtvarných umění v Praze, aby přijeli poznávat "hora". Oba totiž byli z roviny. Můj otec Jaroslav Grus z Pardubic, Alois Bílek z jižních Čech. Otec dostal na AVU stipendium, které mělo být použito k návštěvám světových galerií. Na naléhání Jaroslava Skrbka otec zvolil "hora" a Vysoké. Přidal se i Alois Bílek a tak se začala velká láska k tomuto městečku a ke všemu, co k horám patřilo a patří! Tak tedy mládenci z roviny začali poznávat tenkrát pro ně určitou atrakci, a sice lyžování. V té době o jedné holi. K výuce byl "angažován" pan učitel Jodas a ten je oba okamžitě vzal do "tréninku". Začal tím, že hned první den je hnal z Vysokého až na Dvoračky! Tam ještě večer tanec. Spánku ne moc a ráno zpátky do Vysokého. Zvládli to a od té doby se Vysoké stalo jim a později i jejich rodinám milým útočištěm pro dny prázdnin, Vánoc atd.

Kultura ve Vysokém

Nemohu nezpomenout na divadlo "Krakonoš". Byli jsme svědky představení "Rosemary", kterému byl přítomen i autor Rudolf Friml.

Účinkovali většinou studenti. Začínalo se "až se podoje krávy" a o přestávce se šlo k Hořavkovům do cukrárny na občerstvení. Hra skončila téměř o půlnoci a měla velký úspěch. Autor byl právem spokojen. Byla jiná doba, tolik se nespěchalo - taky proč?! Proti současnosti - idyla!

Výtvarné umění

V Semtíně u Pardubic žil Ing. Mečtř a ten sbíral moderní umění. Také obrazy mého otce Jaroslava Gruse. Odkázal vysokému muzeu sbírku - bylo to jeho rodné město. Tento soubor se stal základem, který se rozšiřoval o další autory: Jaroslava Skrbka a Aloise Bílka.

Tito tři malíři byli kamarádi už ze studií na AVU, a tak se jim malířské motivy z okolí Vysokého staly častým zdrojem inspirace. Otec byl už v první republice motorizovaný (měli jsme Tatra "Hadimršku"), a tak se vydávali po kraji malovat. Postavili se např. na jednu stráž a malovali "skoro" stejný motiv s pohledem na Krkonoše. Po návratu domů do Vysokého se konalo něco jako minivernisáž. Účastníky byli členové rodin a známí. Kritika byla nesmlouvavá, ale laskavá. Naštěstí oba autoři se za svůj dlouhý život (otec 92! a Alois Bílek 72 let) dočkali i ocenění své tvorby. Ve vysokém muzeu jsou bohatě zastoupeni.

J. Grusová, Pardubice

Z HISTORIE dávne i nedávne

Od loňského prázdninového čísla Větníku uvádíme zápisy z městské kroniky. V tomto čísle to je už šesté pokračování.

Rok 1903

Suchá a mrazivá zima, površek nabyt takové síly, že povozy mohly jezdit všude po polích. Prvního února uspořádaly Český ski - klub Praha a Český krkonošský spolek "Ski" v Jilemnici velké mezinárodní závody na lyžích ve Vysokém. Hlavní jízda 10 km vedla od domu P. Skrbka do Sklenařic přes Tomášovy vrchy na Rovně a zpět uhnuto s dráhou od Božích muk do Louček pod sv. Barboru, kde byl hlavní start. Vítězi věnovala měst. rada album s pohledy na Vysoké a okolí. Cenu vyhrál pan Beda Prokop ze Špičáku na Šumavě. Překrásné počasí toho dne přivábilo do Vysokého mnoho tisíců lidí. Z cizích závodníků sluší jmenovati inženýra Hagbarda Steffense z Christianie, poručíka Lepesa z Hradce Králové s 11 vojiny na lyžích, učitele šermu ve vojen. akademii ve Vídeňském Novém Městě šikovatele Jurschinu a Dr. Dieskava, šlechtice z Rübenavy v Sasku. Vysootí lyžaři, jako Josef Doubalík, Bohumil Janda a Václav Janda, vyhráli též některé ceny. Závodily i školní děti z Vysokého a Štěpanic. Závody byly

podnětem ke svolání schůze do hostince U Lantverů a přítomnými lyžaři založen Český Ski klub ve Vysokém 3. února 1903.

Dne 19. února koncert městského hudebního sboru z roku 1895. Jeho kapelníkem byl Václav Hubička, znamenitý hudebník a dirigent, býv. šikovatel u vojen. kapely, který tento den dirigoval naposled ve Vysokém. Jednou dvakrát do roka byly provozovány promenádní koncerty na náměstí nebo v parku zdarma, neboť mnozí občané platili na hudbu měsíční příspěvky. Kapela čítala někdy i 40 hudebníků a nabyvala jména i v dalekém okolí. Dne 7. srpna 1898 podnikla kapela se 100 výletníky výlet do Krkonoš, kde hrála u Sněžných jam a Labské boudy. Při návratu přes Raketnici se hrálo v pivovare a při odchodu byli účastníci kamenováni německými kluky (zvěděli z novin, že hudba vysoká podnikne tudy výlet z hor) a turneři jim zastavili cestu přes silnici. Za doprovodu četníků kamení do lidí nepěstalo lítat a jen na žádost vůdce J. Patočky zachovali výletníci klid a rány nevracely, což některým bylo proti vůli. Největší vřava nastala před hotelem Haneyovým, kdež právě hasiči pořádali koncert. Němci řvali o překot "Heil". Ve řvaní se vyznamenal vyvrhel společenstva, za kteréhož se i Němci styděli, jakýsi kloboučník Gebrt, který stoje v síni hotelu, řval, co mu hrdlo stačilo "Bömische Maulaffen" (čumilové, zevlouni). Přítomný Josef Nečásek chtěl surovci tomu drzou hubu zacpat, leč byl stržen. Četníci již chtěli do davu

Němců střeliti. V jejich průvodu se došlo šťastně do Jablonce a povozy do Vysokého. Pisatel tohoto O. Doubalík byl sám výletu toho zúčastněn.

Dne 3. března zemřel v Praze JUDr. Ladislav Rieger, čestný měšťan našeho města, bojovník za práva národa českého.

Jaro na polích začalo už v březnu. Devatenáctého a 20. dubna však přišla ohromná sněhová vánice, jakou staří lidé v tak pozdní čas nepamatovali. Za dva dny napadlo tolik sněhu, že byly naveně přes 3 metry vysoké a v ulici u domu čp. 180 bylo sněhu až po žlaby. Dvacátého dubna měl se odbývat výroční trh, na který však nepřišel nikdo a byl přeložen na dvacátého osmého. Do trhu bylo opět úplně sucho. Nebyl valný, neboť lidé pracovali na polích.

*Pokračování příště
Iva Řehořová*

Lékařník Josef Kramář o požáru Vysokého

3. část

V Poniklém u dědečka Tomička, odkud moje matka pocházela, vypravováno, jak požár vyšel a jak neočekávaně se neštěstí na celé město rozšířilo. Bylo právě po požehnání, jež se u nás po celý oktav sv. Anny držívá, a matka má chystala shořeří (která však na stole potom shořela), když se stal poplach, že hoří. Vidouce, že to osamotněný malý barák na severozápadním konci města, kde

bydlel Janoušek, učitel na odpočinku, nelekl se žádný velice, neboť domníval se každý, že se oheň vzniklý brzy udusí. Ale než se ku pomoci přispělo, stál již celý barák v plameni a oheň počal se šířit, uchvátiv několik sáhů dřeva u domu narovnaného, na domy blíže stojící, neboť bylo vše vyprahlé vedrem delší dobu již trvávším. Netrvalo ani půl hodiny a již stála na náměstí, na straně protější od domu našeho celá řada stavení v plameni a okna naše pukala vedrem požárovým. Tudíž bylo arci zle. Žádný nemyslíl více na hašení, ale na zachránění toho, co se zachránit dalo. Střecha našeho domu stála v plném plameni, když rodiče prchali z domova. Usedli za městem na holou zem, dívající se na zřijící požár. O hodině deváté slyšeli strašný výbuch, který vyšel z lékárny. Oheň, když se dostal dovnitř, uchvátí tlučný dusičnan draselnatý a prášek antimonový, jehož oběho tam bývala zásoba veliká.

Kostel stál dosud neporušený, jakkoli všechny domy kolem dokola již hořely. Hodiny na věži konaly doposud povinnost svou, ale naposled; odbily deset a kostel chvil. Strašné prý bylo temné dunění zvonů, když roztavená zvonovina z výšky dolů kapati počala, a to prý se stalo, když hodiny dobíjely jedenáct, ale nedobily.

Hrůzlivé podívání poskytovala hořící radnice, budova ohromná, stavěná r. 1712, starožitná a dřevěná o jednom patře se střechou špičatou. V ní shořely veškeré staré listiny městské. Žádný z domácích nevzpomenul, aby

se zachránily, a purkmistr byl téhož dne v Semilech u vrchního úřadu. I jeho vlastní dům končil v plamenech. Prvních 14 dní nestála nás potrava nic, žili jsme z darů, jež hojně donášeli útloucí lidé z míst sousedních, neboť neslýchané neštěstí, jemuž na sto let snad nikde se nebylo přihodilo, vzbudilo tak neobyčejný soucit v celém i vzdáleném okolí. Ale netoliko potravin, ale i šactvo, prádlo a kuchyňské nářadí všeho druhu. V čelo všech dobrodinců postaviti sluší Liberec. Šlechtnost Liberčanů tou dobou k Vysokému projevená, zasluhuje nejvyššího uznání, neboť převyšovala veškeré očekávání a byla tak něžná a na vše zřetel beroucí, že nás až k pláči dojala. Zasluhuje tedy pomník v srdcích občanů vysokých. Každodenně dopoledne purkmistr rozdával dary pro všechny pohořelé, jichž bylo na 1200. Jelikož nebylo hodin veřejných, oznamovaly se doby důležité, také i doba rozdělování, bubnováním. Klekání, poledne a služby Boží, jež se ve vyhořelém kostele, bez oken a bez střechy u oltáře, ze zbytků zachráněných zbudovaného odbyvaly, zvonilo se tak zvaným umíráčkem, malým zvonkem, jež kostelník zachránil a v jednom prázdném okně kostela zavěsil.

Zhavé milíře, jenž v podvečer mnoho dní po požáru ještě na spáleništích příšerně svítily, činily obzvláště děsivý pohled, když do nich vítr zadul." Při požáru lehlo popelem 142 domů a 63 stodol.

Zpracovala Jiřina Ďoubalíková

Statečný houslista

V létě roku 1892 poskytla ubytování divadelnímu herci Viktoru Müllerovi z České Skalice ve svém domku rodina vysokého permikáře Josefa Šilhána. U Šilhánů měli třináct dětí. Viktoru Müllerovi se zalíbila černovlasá Jitka. Mladí lidé se brzy vzali. Dne 5. července 1893 se jim narodil syn Josef. Chlapec měl hudební nadání a učil se hrát na housle, které ho provázely i v dalších letech. Již dříve odcházeli někteří muzikanti z Vysočky za vydělkem do Ruska. To udělal i Josef. Při svém putování s houslemi se dostal až do Petrohradu. Hrál výborně, stal se členem orchestru carské opery v Petrohradě. Tam ho zastihl začátek první světové války v červenci r. 1914. Rozpoutání této války vyvolalo mezi Čechy a Slováky silné vlastenecké smýšlení, které vyústilo v pomoc našemu zahraničnímu i domácímu odboji. První československé dobrovolnické jednotky vznikly ve Francii a v Rusku. V srpnu r. 1914 byla v Kyjevě založena Česká družina. Na den sv. Václava 28. září nastoupili její členové ke složení přísahy. Podle ruského kalendáře to bylo 11. října. To je zase výroční den smrti Jana Žižky z Trocnova. Zde přísahal na prapor České družiny i Josef Müller. Mohl zůstat na bezpečnějším místě, ale nezůstal. Zvolil boj za svobodu svého národa. V říjnu odjeli čeští dobrovolníci na frontu. Měli jasný cíl, přispět svým bojem k vítězství nad Rakousko-Uherskem a Německem a

k vybudování samostatného státu. Josef Müller a jeho přítel Grmela byli vysláni s tajným posláním na území ovládané nepřítelem. Byli však zajati a odsouzeni k trestu smrti provazem. Poprava byla vykonána ve Wadowicích 12. prosince r. 1914. Nadešel památný 28. říjen r. 1918. Po vzniku Československa byly ostatky obou hrdinů převezeny v dubnu r. 1923 do Prahy. Tam se s nimi s náležitými poctami občané rozloučili a Josefa Müllera uložili na Olšanský hřbitov. Ve Vysokém nad Jizerou uctili památku Josefa Müllera za přítomnosti jeho matky 12. srpna r. 1928. Na budově školy na náměstí při účasti mnoha občanů odhalili žulovou pamětní desku s jeho reliéfem. Z Jičína přijela čestná rota s vojenskou hudbou.

Za německé nacistické okupace byla deska odstraněna. Někdy čas stála opřena o kamennou zídku tehdejší studny na školním dvoře. Potom ale zmizela a byla zničena. Stručný nápis na té desce byl zakončen větou: "Čest jeho heroismu".

Václav Kramář

ŘEMESLA A ŽIVNOSTI

Hodinář a soused zámečník

Jsme na krásném někdejší vysockém náměstí, tehdy ještě sevřeném patrovými domy pěkné do

čtvrce. Půjdeme po směru hodinových ručiček. Hned při cestě do Staré Vsi na rohu v Machačkově domě, dnes je tam cukrárna, byl krám jako vystřižený ze starých obrázků. Hodinářství pana Karla Hnyka. Tři schody z kamene, klenutý vchod s vitrínami po obou stranách, dvoukřídlé, do poloviny prosklené dveře s vypiskovanými ornamenty. Při jejich otevření zacinkala celá zvonkohra. Krám byl rozdělen dřevěnou přepážkou s okénkem. V zadní části byla dílna a v přední prodejna s malým pultem. Všude po stěnách visely hodiny a všechny stále tikaly. Byla to vskutku unikátní sbírka. Milovala jsem ten chaotický a přesto krásný tikot. Některé z nich odbíjely každou čtvrt hodinu, jiné půl hodiny a některé jen hodiny. To pak byl opravdový hodinářský koncert. A každé ráno všechny ty hodiny pan Hnyk natahoval.

Patřila mu taky starost o oboje věžní hodiny ve městě. Ty větší, na kostele, natahoval sám. Když jeho dcera Mařenka, moje spolužačka a kamarádka, měla už dost síly, aby u hodin na radnici a škole dokázala vytáhnout závaží, připadla tato starost jí. A samozřejmě přibrala na pomoc i kamarádky. Byl to ohromný zážitek. Nejprve jsme čekaly, až hodiny odbijí. To ve stroji pekelně zarachotilo, zachrčelo a už se ozvalo bim - bim... mnohem silněji, než bylo slyšet na náměstí. A pak přišla naše chvíle. Střídaly jsme se u velkého kola s klikou, až byla obě závaží nahore, aby hodiny dál mohly odměřovat čas. V místě, kde dnes stojí nákupní

středisko, byl hostinec paní Koldovské s vjezdem do dvora a do zahrady. A v takové malé uličce z boku měl zámečnictví pan Nesvadba. Tmavá dílna, svítilo se tam téměř celý den. Nesvadbovi ale obsluhovali ještě benzinovou pumpu na náměstí. Byly ve Vysokém dvě - jedna, větší, u Kašťáků u kovárny, druhá na náměstí před altánkem. Byly to vysoké stojany s prosklenou horní částí. V ní byly skleněné válce se stupnicí, jeden nebo dva. Táhlem na boku stojanu se do nich načerpával benzin, hadicí vypustil do nádrže auta a to se opakovalo tolikrát, kolik benzínu si zákazník přál. Pokud zrovna nebyl nikdo z obsluhy u pumpy, zazvonil si na zvonek a počkal, až někdo z rodiny přijde. Nebyla to doba ještě tak uspěchaná a aut také tolik nejezdilo, a tak nevadila nějaká ta minuta čekání. Když jsme dnes u hlavní silnice přes město, dáme se po ní přistě dál, ke Sklenářicím.

Anna Čerovská

Hořavkovo cukrářství

KAVÁRNA, VINÁRNA

Vysoké nad Jizerou

3. část

Léta válečná

Paní Hořavková vedla podnik od 2. dubna 1932 do roku 1949, kdy cukrárnu předala PKD Semily. Dne

13. května 1939 oznámila Okresnímu úřadu v Jilemnici, že "na místo dosavadního náměstka živnosti cukrářské pana Bělouška ustanovila svým náměstkem dlouholetého spolupracovníka pana Ladislava Nechanického, narozeného 1910 v Jestřabí".

V podniku pracovali za vedení paní Hořavkové ještě Milan Lukeš, Zdeněk Holeček, Božena Koldovská a Marie Hnyková, pozdější paní Nechanická.

Válečná léta nebyla jednoduchá pro nikoho, tím méně pro podniky hospodařící s potravinami, protože byl zaveden přídelový systém - na listky. Absurdně zní přípis Národní banky československé v Praze: Soupis nemovitostí a práv na nich na území obsazeném Německem ke dni 10. 10. 1938. Kromě nezbytných údajů bylo třeba vyplnit výměru, počet poschodí, počet místností, práv na nemovitostech, jak, kdy a zač bylo nemovitostí a práv na nich nabyto, hrubá hodnota a hrubý výnos. Veškeré dotazníky byly dvojjazyčné nebo jeden v němčině, druhý v češtině. Např. od koho a kolik dostáváte na přídel cukru, sirupu, mouky, tuku, oříšků, mandlí. Podrobné byly zejména dotazníky pro "Společný výbor pro hospodaření kakaovými boby, kakaovými výrobky, cukrovinkami a jemným pečivem". Vyplňovat museli "všichni pekáři, pecnáři, továrny na chleba a cukráři". Chybět nesměl podpis a adresa komisařského nebo vnučeného správce nebo důvěrníka. Ve většině dotazníků byla podmínka:

"Kdybychom vyplněný dotazník v dané lhůtě neobdrželi, popřípadě obdrželi, avšak vyplněný neúplně, jest mítí za to, že žádost podána nebyla." Nebo: "Se souhlasem ministerstva zemědělství a lesnictví udělujeme Vám až do odvolání souhlas k výrobě trvanlivého pečiva, jehož odběr je vázán na ústřížky lístků na chléb."

Tak a podobně zněly nejrůznější předpisy, dotazníky, případně výhrůžky, ale díky svým spolehlivým spolupracovníkům překonala nástrahy válečného hospodářství i paní Hořavková.

Z jiného úhlu vzpomíná na tuto dobu pan Vladimír Hladík.

Do této vinárny jsem začal chodit asi v polovině války. Při totálním nasazení nezbyvalo mnoho času na vyseďávání ve vinárně. Jednou za týden jsme přijeli domů na neděli. Když bylo pěkně, chodilo se po procházkách kolem Vysokého. Pár chviliek na posezení zbývalo na podzim a v zimě. Bývalo tam teplo a útulno. Sedělo se většinou při čaji nebo slabém grogu, někdy i při vinném stříku. Jako "pochoutka" býval válečný zákusek z náhražek, protože jinak bylo všechno na listky. Měli tam piano a vždy se našel někdo, kdo na něj zahrál. Většinou to byl Lubor Štoček. Hrál tehdy oblíbené lidovky Hej, panímámo, Proč ta sova a tak podobně. Samozřejmě se zpívalo. Obsluhovala zde většinou dcera - paní Hásková - Mánička.

Po skončení války to bylo již jiné.

Začalo být k dostání víno, různé likéry, a také začali péci oblíbené kousky - trubičky a věnečky. Častým návštěvníkem zde bývala i paní Štětková. Doprovázel ji vždy její syn Otakar. Říkala mu náš Oťánek. Jednou ho nechala v krámě a sama si sedla vedle do vinárny. "Oťánu, sněž si jednu trubičku, já za chvíli přijdu," povídá. Trvalo to delší dobu, než se vrátila. Když přišla, chtěla platit jednu trubičku. "Ale já jich snědl čtrnáct," povídá Oťánek. Tím se zviditelnil u Vysočáků a dlouho se o tom povídalo. Ve vinárně býval i gramofon a mohlo se i tancovat. Toto trvalo asi do roku 1948. Vysocké mládí se rozprchlo na vojnu nebo do světa, byly jiné starosti. Vinárna nakonec zanikla.

Vladimír Hladík

Jak jsme s panem Hořavkou bubnovali

Sérii článků o Hořavkových doplňuji touto vzpomínkou. Týká se bratra cukráře a starosty Josefa Hořavky, Františka, jenž byl městským strážníkem. K jeho povinnostem mimo jiné patřilo "vybubnovávání" vyhlášek správy města. To se mně tak zalíbilo, že jsem se asi jako čtyřletý kluk ho snažil napodobit. Neuměl jsem tehdy ještě číst, ale nechal jsem si od maminky napsat cosi na kousek papíru, který jsem si podle jeho vzoru vložil do vojenské čepice. Pak jsem oblečen do holčičích šatiček, jak tehdy malí kluci bývali, za účasti davu dětí na místech jako on zabubnoval na dětský bubínek a hlásal: "Na

vědomost se dává, že se bude na Petruškových vrších konat dobrovolná dražba otavy na stojato." Jindy zase, jak to odpovídalo vázanému přidělování potravin za první světové války: "Maminky si mají poslat na obecní úřad pro krupici, aby mohly dětem uvařit kaši." Svůj vzor, pana Hořavku, který měl na jedné tváři tak zvaný oheň, jsem napodobil tak, že jsem si k nevůli maminky začernil tvář. K překvapení všech, kdo tato má vystoupení vidali, jsem s tím najednou přestal. Stalo se tak proto, že paní Hořavková mě postrašila: "Počkej, kluku, až se náš táta vrátí z vojny, tak tě zavře, že mu děláš konkurenci." To jsem bral vážně, protože Hořavkovi bydleli v tehdy obecním domku u kostela (nyní Konířovi), skrz který šel průjezd do dvora školy a radnice. Po levé straně byl Hořavkův byt a na druhé straně obecní šatlava, ve které jsem se nechtěl octnout. A tak jsem raději svá bubenická vystoupení ukončil.

dr. Václav Lukáš

Pokračování příště
Připravuje Ludmila Hnyková

CESTUJI, CESTUJEŠ, CESTUJEME

Vzpomínky na loňské léto...
2. část

Marcelko, z Boleradic jste se pak vydávali téměř všemi směry...

První výlet jsme si naplánovali do Mikulova. Připadl na pondělí, takže jsme se bohužel nedostali do zámku, jenž je v tento den zavřený. Prohlédli jsme si nádvoří, podzámčí a historické centrum města a potom jsme se jeli koupat do Pasohlávek. Voda byla krásně teplá, ale když jsme z ní vyšli, měli jsme plavky plné zelených mazlavých řas, které se tam přemnožily.

Celý následující den jsme věnovali návštěvě Lednice. Do zámku se vydávají časové vstupenky. V době zbývajících do naší prohlídky jsme zašli do tamního zemědělského muzea. Dozvěděli jsme se spoustu nových informací o ekologii, sadarství, zemědělství na horách, o dopadech této činnosti na krajinu, o tom, jak se projevuje hospodaření na malých políčkách a jak na velkých lánech a podobně. Upoutaly nás také makety zámeckých zahrad v Kroměříži, na Hluboké a jinde. Pro nás lidi v podstatě z vesnice to bylo velice zajímavé. Na zámku jsme se seznámili s jeho vlastní historií a s historií okolí. Samozřejmě jsme si prohlédli krásný rozlehlý zámecký park včetně známého minaretu z přelomu 18. a 19. století. Postavil jej v

letech 1798 - 1802 pro kníže Aloise Lichtenštejna významný vídeňský architekt Josef Hardtmuth. Lidem se tenkrát líbily různé exotické a orientální formy. Minaret je hodně vysoko nad stromovým porostem, z jeho ochozů je pěkně vidět zámek i okolí. Park prostupují bohatě členitá ramena řeky Dyje, je možné využít tyto vodní cesty a plout na lodičkách. Dá se tam také jezdit kočárem nebo, tak jak jsme to udělali my, absolvovat všechno pěšky. V parku asi třikrát za den předvádějí ukázky cvičení dravých ptáků. Cvičitelé při tom poskytují i zoologické informace, a to v únosné míře, takže divák je schopen zapamatovat si základní údaje a zajímavosti o jednotlivých druzích ptáků. Nejatraktivnější jsou ukázky lovu a někteří šťastlivci vylosování podle vstupenek - tím se stal i náš syn Pepík - se mohli těšit také z přiletu dravce na ruku chráněnou koženou rukavicí. Pepčovi na ní přistála sova. Další den patřil Pálavským vrchům. Dovezli jsme se tam autem a nejdřív vystoupali na stranu k Mikulovu, kde se nacházejí zříceniny Sirotčích hradů. Potom jsme se vydali na druhou stranu, k Věstonicím, kde jsou Dívčí hrady a odkud bylo nádherně vidět vodní nádrž Nové Mlýny. Celá tato oblast je přírodně-historickou památkou a platí v ní určitý režim. Je protkána naučnými stezkami s tabulemi, s pomocí kterých se návštěvník může seznámit se specifickou květenou a s různými tam žijícími živočišnými druhy.

Pak jsme zajeli ještě do Dolních

Věstonic.

Při vyslovení tohoto jména se asi nikomu nemůže vybatit nic jiného než Věstonická venuše. Jak na tebe zapůsobila?

Je vystavena v tamním muzeu, pojatém moderně, je tam spousta archeologických dat. Udivilo nás, že při tom, jakým objevem Venuše byla a jakým pojmem se stala, jsme nenarazili na patřičnou upoutávku. Není ani samostatně umístěna, exponáty jsou v muzeu uspořádány chronologicky. A když jí člověk spátí? Osobně jsem si ji představovala větší. Ve skutečnosti měří kolem 20 centimetrů. Bylo to překvapení...

To už se váš pobyt chýlil ke konci.

Posledním místem, kam jsme se z Boleradic podívali, byly Klobouky u Brna. I tam mají moc pěkné muzeum s bohatými expozicemi, kde jsou k vidění kroje a běžné oblečení, zemědělské nářadí, porcelán, sklo, kraslice od malířek, různé druhy nábytku a další předměty. Všechno je to šikovně uspořádané. Zajímavý byl i výklad, děti tam vydržely bez problémů celou dobu. Několikrát jsme v muzeu narazili také na Boleradice, které regionálně spadají právě pod Kloboucko. Bylo to například u nejstarších vykopávek a krojů.

Na kopci za Klobouky stojí starý větrný mlýn. Pokud pán, který se o něj stará, není zrovna v práci, je možné si

mlýn prohlédnout i zevnitř, což se nám nepovedlo. Myslím, že tato stavba nemá až tak velkou historickou hodnotu, je to spíš zajímavost, něco, co se na našem území běžně nevyskytovalo. Je majetkem státu, využívají ho i filmaři k natáčení.

A pak už nastalo páté ráno v Boleradicích, které zahájilo den pozvolného návratu domů přes Českomoravskou vrchovinu.

*Pokračování příště
Naslouchala Alice Sládková*

SPORT

Úseková konference běžců s naší účastí

V sobotu 4. května 2002 se v Liberci uskutečnila konference úseku běhu. Výsocký Ski klub zde byl zastoupen dvěma delegáty: Josefem Vejnarom a Zdeňkem Seidlem. Jednání mělo celkem poklidný průběh a vzruch nastal až při volbách, kde došlo k řadě změn. Předsedou se stal Michal Soukup z Karlových Varů. Místopředsedy úseků jsou pánové Jiří Šimůnek z Jablonce a Stanislav Henych z Jilemnice. Zdeňk Seidl byl již na třetí volební období znovu zvolen do rady úseku běhu, kde pracuje jako předseda STK úseku běhu Svazu lyžařů ČR. Dále Petr Nesvadba byl zařazen do sportovního centra mládeže v Jablonci nad Nisou.

Během jednání byla schválena termínová listina soutěží a nás může těšit, že našemu klubu bylo přiděleno Mistrovství České republiky žactva 1. až 2. března 2003.

Za ČSKV Jiří Doubalík

KČT

"Do Okoře bez oře aneb Královskou cestou za dobrodružstvím"

6. 4. 2002

Odjezd autem do Kralup nad Vltavou. Na start pochodu jsme jeli vláčkem. Trasa měřila 30 km a vedla následujícími místy: Roztoky u Prahy

- Únětice - Černý Vůl - Okoř včetně prohlídky hradu - Budeč - Zákolany - Kralupy nad Vltavou. Počasí bylo větrné, ale hlavně že nepršelo. Akce se zúčastnilo 9 členů.

"Hadařská pětaticítka"
27. 4. 2002

Na pětaticetakilometrové trase jsme viděli Červený Kostelec, rybník Brodský, Špinku, Kramolnu, Starkoč, Studnice, Žernov, Ratibořice, Slatinský mlýn a opět Červený Kostelec. Cestou u Slatinského mlýna byla otvírána nová lávka přes Úpu. K pobavě hrála dámská country skupina Kocábka. Po tanečku se nám ani nechtělo jít dál. Z velice vydařeného pochodu a příjemné zábavy se těšilo i tentokrát 9 členů.

Jiří Libal

Společenská kronika

Již deset let dává vysokému městskému zpravodaji tvář a ducha jeho šéfredaktorka paní Ludmila Hnyková. A Větrník jí to oplácí - všechnen čas a energie, které mu věnuje, jako by se jí mnohonásobně vracely, takže stěží lze uvěřit tomu, že tato dáma oslavila 8. května osmdesát let.

Jménem redakce přeji naší kolegyni Lídě hodně, hodně zdraví, štěstí, lásky a radosti, a také aby se jí pořád drželo její pověstné kritické vidění a myšlení, při němž kupodivu nikdy neztratila optimizmus a entuziazmus.

Vážená paní Hnyková !

Srdečné blahopřání k Vašemu životnímu jubileu.

Přeji Vám ze srdce, abyste v dobrém zdraví, ve šťastném rodinném prostředí a v úctě spoluobčanů prožila příští léta stejně krásná, dobrá a spokojená.

Jindřich Matura
starosta města

Osmého května oslavila své krásné kulaté narozeniny naše paní učitelka Ludmila Hnyková.

Tímto jí blahopřeji a moc děkuji nejen za to, co nás naučila, ale za vše, co podnikla a stále podniká jako redaktorka vysokého Větrníku.

Do dalších let hodně zdraví a úspěchů přeje

Hana Pochopová

Sňatek

5. 4. 2002 Marta Kolářová z Velkých Hamrů a Jozef Kováč z Rožnavy.

Hodně štěstí!

Narození

Dne 14. 2. 2002 se manželům Heleně a Jiřímu Ceplickým narodil syn Patrik.

Hodně zdraví a štěstí!

Zlatá svatba

Dne 2. června 2002 oslaví 50 let společného života manželé Marie a Josef Hejralovi z Vysokého nad Jizerou.

Dne 7. června 2002 oslaví 50 let společného života manželé Miluška a Josef Slavíkovi z Třiče.

Do dalších let přejeme hodně zdraví a štěstí!

Životní jubilea

Vysoké nad Jizerou

Anna Novotná 91 let
Václav Hladík 81 let
Ludmila Hnyková 80 let
MUDr. Miluše Mašková 79 let
Jan Nedomlel 76 let
Soňa Zitová 75 let
Jaroslav Zeman 72 let
František Knížek 70 let
Květa Nedomlelová 70 let
Anna Zemanová 70 let
Bohuslav Matoušek 92 let
Václav Lukáš 90 let
Bohumil Martinec 83 let
Otto Volprecht 80 let
Jiřina Ďoubalíková 79 let
Jarmila Hladíková 76 let
Josef Rón 76 let
Petr Nečásek 73 let
Věra Kučerová 72 let
Zdeněk Fišera 71 let
Milena Mercová 71 let

Helkovice

Jaroslav Nosek 74 let
Marie Pěničková 87 let

Horní Tříč

Anna Lukšová 88 let
Alžběta Vodsedálková 86 let
Jarmila Ederová 74 let

Sklenářice

Marie Holcová 89 let
Alena Metelková 77 let
Václav Metelka 78 let
Anna Rydvalová 77 let

Stará Ves

Maxmilián Černý 72 let

Všem jubilantům blahopřejeme!

Úmrtí

Dne 27. 3. 2002 zemřel **Miroslav Vacek**, "Plukovník", z Vysokého nad Jizerou ve věku 55 let.

Dne 31. 3. 2002 zemřela **Anna Hakenová** z Horní Tříče ve věku nedožitých 81 let.

Dne 8. 4. 2002 zemřela **Božena Mařatková** z Vysokého nad Jizerou ve věku nedožitých 94 let.

Všem pozůstalým vyjadřujeme upřímnou soustrast.

Vkladní knížky České spořitelny

Přijďte do kterékoli pobočky již nyní!

V březnu tohoto roku schválil Parlament ČR novelu zákona o bankách, která mimo jiné ruší platnost vkladních knížek na doručitele (tzv. anonymní vklady) k 31. prosinci 2002. Následujících deset let po tomto datu můžete se svým vkladem nalozit, ale Česká spořitelna nesmí dle zákona tyto vklady dále úročit.

Máte-li vkladní knížku na jméno, nic se pro Vás novelou zákona nemění.

Poznáte ji podle následujících údajů zapsaných na první dvoustraně:

I text „na jméno“ (předtiskárenský popř. vepsaný text nebo razítko),

I jméno a příjmení majitele,

I adresa a datum narození (resp. rodné číslo majitele).

Jestliže některá z uvedených informací chybí (stačí i jediná z nich) máte vkladní knížku na doručitele.

Navštivte tedy s touto vkladní knížkou a platným průkazem totožnosti kteroukoli pobočku České spořitelny. Tam Vám ji jednoduše, rychle a zdarma převedeme na vkladní knížku na jméno nebo na jiný produkt Finanční skupiny České spořitelny.

Náš pracovník Vám rád poradí nebo poskytne podrobnější informace.

www.csbs.cz Informační linka: 0800/207 207

**ČESKÁ
SPORITELNA**